

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnent. ma f.Fylke: Hordaland

Tilleggsspørsmål nr.

Herad: Lindås

Emne:

Bygdelag:

Oppskr. av: Gudrun Syjedam. (83 år) Gard: Syjedam.(adresse): Lindås.G.nr. 87. Br.nr. 1.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

Hari er av eige røynsle.

SVAR

1. Det var ikkje inn ligg og holen var kalla legulpavar.
2. Nein.
3. Knid: skjeen, fardid: skave, paridipp: skave.
4. Ja. Nei kalla det: ò skaua.
5. Til skav brækka var først og fremst ræin og aip. Det varst lita skav av steinen ned. Skau var rettva sam regnolari forslag. Den det er alun, held ein skau av den myölesagt best, elles er det ræin. Ò skava bantre brækkes ikki lett.
6. Nein.
7. Kinn iher skau leguler stikk her. Askun jör, ræinun jör. Nei ja svælva av nien valðe, neyg ligg meir i legg.
8. Det var heldt etter for ein tok til med ò skava. Her var det buri brukt til krøtra, men den tid her var gitt følt si den ikki so tite skau. Til krøtra vart skau stoppa inn i sandane.
9. Ein held det so at myölesi drog seg når knid i feste skav, kinnun at unna var gittare. Mykj. aspstenen var ^{ausmak} ~~ausmak~~ på myölesi

10. Ein høgde skav-væren kvar i
tēne so ein hødder å te til,
sidaus høggi ein skav-væren i appotter
var i ein skav. Langdø på veden var
pålagt i alle. Æt var ikkje alle ene
kunne høgga skavi skikkeleg, Kristi-
anne måtte høgga litt inn til veden
på spesialare tippar so skavværen gjevt
greidt over når ein skav. All av dei
fyrre nærmeste freslagi var skav,
då dei var heldt fyr segnd og slåsing
med fort i brøka veden utan haer
var skaven.

11. Når ein er på skogen etter skav-ond
egjer var ei dei er på skavskogin:

13. Kjenses ikkje her.

14. Å leulu skav holdt ein ikkje, varre med
aurea arðið. Å leulu skav læggsedig
på fastane býrta kjensar og ikkje
lit her.

15. Var det gildar stokkar skav dei disse
og gjennom vid stice i marki, fugale
skav på tog og bar eller høgda dei heim
Mundre stokkar skav dei gjørne
isom i stoda. Til stolseskaving bruka
ein brakkjukur eller bædrukur, ein
lagde då stokken på den brakkan og
sat skav på stokken med ein skav.
Til uniskava bruka ein untan lalle-
knur eller ein gøskrāt som er vible
ei filla på i ein veden lit å leda
i. Hær slik kallas skavljå. Dis lysde-
ljåane var sterke og sliperjáane
brukt ein best dei

17. Høysærel o. l. skal ein mest med tollskjøn.
Noko sør føre fyrr slåren brækkes
isteijs her, men eg heire sett slåer
oppredder på kløver på voss, men noko sør
isteijs na kor dei sag ut.

Skav-krabbe med pinne at stå bjåen mot
hen og sett buri i gang her i bygdi, so
den heiret skrælt var alment brukt.
Det vanlege var ei stang ein festa ned
i galve og same rank opp i ein bille
og fastsett der. Denne stangi stodde dei
skavljåen mot. Eller stodde ein bjåe
og opprene mot ein seugkant o. l. Noko
sør nane r på denne stangi hadde
me isteijs. Kjemper iltig, ardet skavskatten.
Når me skav sat me same vanleg på
ein krabbe. Skavljåen held inn med eine
hendi og med den andre fjørde inn skav-
vulen att og fram tildeir bjåen.

20. Den austkava vilen kalla me stjølvingar,
og den iis-skavde kalla me skav.
Den nære barnebilledene kalla me skav-
bladkar. Eller heller att som er skav
fyrr skav.

22. Sam fyrr mest skav me og større
stokkar. Disse skav me både austsida
og i heila etter saue det høvde.

24. Her det vanleg skav-ved tell inn med skav-
bjåen heilt ned til velen med ein gang
dø borten på denne er tåne. Omor-
leid er det med større stokkar med
tjekkere bark. Når ein skjov slik, ber
ein seg soecido at: Tyski tek ein alt korp,

masse o. t. berđ med kniven (bandkniven) sa sit̄ ein seg fyrr einn enden av stokken, (tilteju på stokken) sa stejor ein, med tinnur blakker, liksem ei reim, sa langt̄ ein vart med kniven heilt̄ next til veden, fig. 1.

No fører eitt kniven til yttres sida, same det høyrer seg, men alltid sa at eggj fylgir den avbakte veden og på same lid stejer sa tinnur blakka av kastaner på barken sam meaglegr. Når enden er auka han sit̄ ein seg skreus på stokken og held fram på same vis. Det er ikkje alle som oppr slitt arbeid fullt godt, sa er blakken ne spjelke, urakar, urøtri dei, utan dei er sterkt brytta da.

25. Skovlingarane brukte me vaelegvis til ved, var det gausværtig i dei utte me dei tilstades til seinare bruk.

Nei brukar ingen leir i skava, dei var slitt med det kring goari.

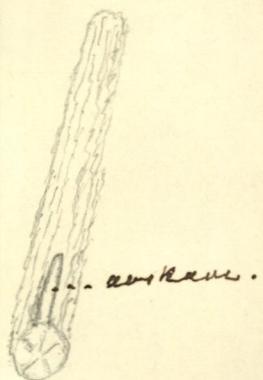

Fig. 1.

1259